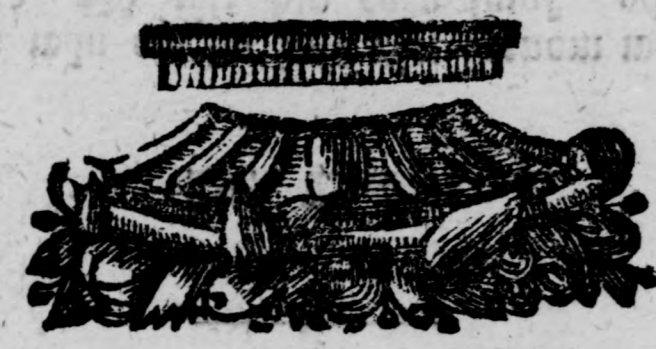

ändade mitt usla lif, Och fick så ro för pina; Min Barn fick jag ej gifwa Di, Det gjorde mig stor qwida.

3. Twå Barn jag har här lemnat qwar, Som nu sin Mor platt saknar, Hwem skall nu ta dem på sin arm, Då de sig börja klaga? Deß mor har dödt, Som dem har födt, Och är nedlagd i grafwen; Men barnen små de måste gå Och bära Wandringsstafwen.

4. Mig tyckes höra deras röst, När de af sömnen wakna; De gråta efter sin Mors bröst, men får dem intet smaka; Och hwad kan wara större sorg För späda Barnen klena, Si Modren har dödt, Som dem har födt, Och späda Barnen lefwa.

5. O milde Jesu! jag Dig ber Om hjelp för Barnen mina, Du är den bästa hjelpare I all sorg, nöd och fara; Jag beder både Qwinna och Man, Som se min barn här löpa, Ni hjelper dem ehwad Ni kan, Gud eder nådigt lönar.

6. Farwäl min Man som borta är, Der hafsens böljor rinna; När du på landet kommer här, Då saknar du din Qwinna; Gud hjelpe dig som ensam är Hos twå små Barn allena; Låt se du blir en hulder Far, Jag will dig derom bedja.

7. Farwäl min' Moderlöse barn, Som ingen gång fått diat, Ni mina bröst, Ej på min arm; Ej hwilat wid min sida; Gud ware eder hjelp och tröst I edra unga dagar, Klaga för honom eder nöd, Han eder bäst hugswalar.

8. Farwäl min slägt och wänner god, Som skådat mitt elände; Jag drar mitt kors med tålamod, Twå späda Barn Er lemnar; Nu äro de som foglar små, Som inga nästen hafwa, De kunna hwarken tala eller gå, Sin Moder alldeles saknar.

9. Hwem klappar nu uppå min dörr? Hwem rörer wid mitt hjerta? Jo döden är nu redan för, Och barnen gör mig smärta; Mitt hjerta rättnu söndergår, Och ögon läggs tillsammans; Min Jesum ser jag för mig stå, Han gifwer mig stor gamman.

10. Mitt glas allt är utrunnit nu, Från werlden jag mig wänder, Till himmelen jag reser nu, Der flyter glädjeströmmar. O Jesu! Du är Lifsens träd, Ditt Namn af kärlek dryper, En krona är der mig beredd Och kläder som mig pryder.

11. Farwäl, o werld! Nu går jag hän I grafwen till de döda, Gud hjelpe alla Mödrar wäl, Som barn här skola föda!

GS1624

Trenne wdet wadra

Wisor,

Den Förfa:

Öfwer en Barnfänga-Sultru, som sitte
twenne Barn, och tehan i Herranom
tyst och sina affomnade.

Min wandring nu här slutad är, &c.

Qinnes som: O Jesu! när ska jag hädan fara &c.

Den Andra:

Min anda fröjdar sig i Gud, &c.

Den Tredje:

Min wän om du will rätt igenom twerlden wandra, &c.

Tega lenare sjungas under sina egna Melodier.

Calmar, tryckte 1809.

Gud hjelpe dem uti den nöd, Som Modren månd' förnimma, Att det ej blifwer deras död, Men lyckligt öfwerwinna.

Den Andra:

Min anda frögdar sig i Gud, Min själ skall Honom åra, Min tunga skall med gålland' ljud Den Högste lof hembåra; Min röst skall höras upp i högd, Min ton skall genljud gifwa, Min wisa skall bestå i frögd, Hans ord skall den upplifwa.

2. Du kåra, täcka Fogel-hop, Som fria toner andas, Stäm in med mig i frögderop, Låt wåra röster blandas. I tama Lamb, I wilda Djur, I Skogar, Dalar, Lundar, Mitt öga ser i Er natur Guds stora werk och under.

3. Wår tid och wåra dagar nå Sitt slut Och platt förswinna, Hwad hjelper att wi klaga då? Wi måste målet hinna; Här tiden snart sin ända får, och knapt den räknas hinner, Förr'n man förwandling undergår, Och sig i grafwen finner.

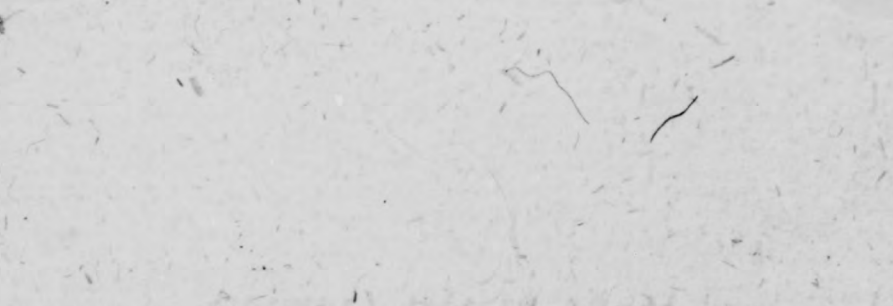

Den Första:

Min wandring nu här slutad är, Jag lycktar mina dagar; Min Man långt fjerran borta är, Wet ej huru jag klagar; Då jag tre dygn i Barnsång låg, I werk och wedermöda, Ej någon lisa kunde få Men öktes mer min sweda.

2. När jag dertill har härdat ut I jämmer och stor möda, Så blef då ändtligt detta slut: Två Barn till werlden födda, Som